

Sygn. akt II Ka 248/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2021 r.

sprawy **A. K.**

oskarżonej z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 13 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 885/18

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 4180 (cztery tysiące sto osiemdziesiąt) zł opłaty za II instancję i obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 248/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, II Wydział Karny z dnia 13 stycznia 2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p><u>Zarzut apelacji prokuratora:</u></p> <p>- rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec A. K. kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda stawka oraz środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu komornika przez okres 3 lat w sytuacji, gdy względ na cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej nakazuje wymierzenie jej kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 250 złotych oraz środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu komornika przez okres 10 lat</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut apelacji prokuratora nie zasługiwał na uwzględnienie;

Na wstępie wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyr. SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85; wyr. SN z 26 czerwca 2006 r., SNO 28,06; wyr. SN z 22 października 2007 r., SNO 75/07; wyr. SN z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09).

Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie „niewspółmierność” oznacza „brak proporcji”, czy „odpowiedniości pomiędzy czymś a czymś”. Chodzi zatem o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie (D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2013, s. 420). Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji

w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w stosunku do oskarżonej A. K..

Orzeczona wobec oskarżonej A. K. kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda stawka, w ocenie Sądu Okręgowego nie stanowi kary rażąco niewspółmiernej. Sąd I Instancji dokonał wszechstronnej analizy okoliczności wpływających zarówno na ilość orzeczonych stawek dziennych, jak i ich wysokość, mając jednocześnie w polu widzenia wnioski prokuratora o orzeczenie wobec oskarżonej kary grzywny w wymiarze, jaki jest wnioskowany w apelacji. W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do kwestionowania oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy. Orzekając o ilości stawek dziennych grzywny Sąd I Instancji uwzględnił, iż co najmniej od daty przedstawienia zarzutów, tj. od kwietnia 2018 r. oskarżona mogła liczyć się z koniecznością poniesienia również finansowych konsekwencji swojego zachowania i mogła gromadzić środki na ten cel. Jednocześnie orzekając o wysokości stawki dziennej Sąd uwzględnił, iż oskarżona aktualnie utrzymuje się z zasiłku opiekuńczego, nie pracuje, a na utrzymaniu ma niepełnosprawne dziecko, co wiąże się z tym, iż oskarżona potrzebuje środków finansowych aby kontynuować rehabilitację dziecka. Rozważając już w toku postępowania przed Sądem I Instancji wnioski prokuratora o orzeczenie kary grzywny we wnioskowanym przez niego wymiarze (200 stawek dziennych po 250 zł każda stawka) Sąd Rejonowy uznał wnioskowaną karę grzywny za zbyt dolegliwą

w świetle kryteriów wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko to jest słuszne, brak jest w świetle okoliczności niniejszej sprawy podstaw do jego kwestionowania. Orzeczona wobec oskarżonej kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda stawka nie jawi się jako rażąco niewspółmierna. Kara ta, mając na względzie obecną sytuację materialną oskarżonej będzie stanowiła dla niej znaczącą dolegliwość. Jak wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd I Instancji, które to stanowisko Sąd Okręgowy podziela, kara ta spełni swe cele nie tylko w zakresie prewencji indywidualnej, ale również generalnej, eliminując jednocześnie poczucie bezkarności wobec zastosowania w niniejszej sprawie instytucji warunkowego zawieszenia postępowania.

Orzeczony wobec oskarżonej A. K. zakaz wykonywania zawodu komornika przez okres 3 (trzech) lat, w ocenie Sądu Odwoławczego nie jawi się jako środek karny rażąco niewspółmierny wobec stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu czy też wobec celów, jakie środek ten winien osiągnąć. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji dokonał starannej, wszechstronnej i dokładnej analizy przesłanek wpływających na długość orzeczonego zakazu. Należy mieć na względzie, iż Sąd I Instancji w uzasadnieniu wprost odniósł się do wniosku prokuratora, który to wnioskował o orzeczenie wobec oskarżonej zakazu wykonywania zawodu komornika na 10 lat i wskazał, dlaczego taki okres zakazu uznaje za zbyt surowy w realiach niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do kwestionowania oceny dokonanej

przez Sąd Rejonowy. Sąd I Instancji uwzględnił okoliczności związane z wykluczeniem oskarżonej z zawodu, okoliczności związane z tym, że z uwagi na okres zatarcia skazania oskarżona będzie miała utrudniony dostęp do wszelkich zawodów prawniczych. Sąd I Instancji po rozważeniu wszelkich okoliczności wpływających na wymiar środka karnego uznał, iż wnioskowany przez prokuratora okres 10 lat obowiązywania zakazu, m. in. z uwagi na długi okres zatarcia skazania do zakończenia wykonywania takiego środka karnego byłby zbyt surowy i przekraczałby swą nieadekwatnością cele stawiane przed karą. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż w realiach niniejszej sprawy, mając powyższe na względzie, brak jest podstaw do uznania, iż orzeczony wobec oskarżonej A. K. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu komornika przez okres 3 lat jawi się jako rażąco niewspółmierny

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez orzeczenie wobec oskarżonej kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 250 zł za przypisany jej czyn oraz środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu komornika przez okres 10 lat

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

wobec niezasadności zarzutu apelacji prokuratora, brak było

podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego		
Lp.	Zarzut	
2	<p><u>Zarzuty apelacji obrońcy:</u></p> <p>1) mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 kpk poprzez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym oraz zupełnie dowolne, ustalone wbrew ujawnionym dowodom założenie, iż zachowanie oskarżonej w postaci prowadzenia w zbiegu egzekucji administracyjnej za sygn. akt Km 340/15, Km 1092/16, Km 1094/16, Km 1105/16, Km 1106/16, Km 1107/16, Km 1108/16, Km 1109/16, Km 1113/16 z egzekucją sądową za sygn. akt Km 1072/16 i Km 1098/16 wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 231 kk, co jest wynikiem zupełnego pominięcia faktu, że w prowadzonych przez oskarżoną postępowaniach egzekucyjnych wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej prowadzonej przez ZUS R. oraz przez Naczelnika III Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. z egzekucją sądową prowadzoną przez oskarżoną oraz z postępowaniem prowadzonym przez komornika sądowego K. do rachunków bankowych dłużnika w Banku (...), co wynika z pisma mBanku z dnia 13 marca 2015 r. (pismo w aktach sprawy)</p> <p>oraz</p> <p>w sprawie wystąpił zbieg egzekucji sądowej prowadzonej przez oskarżoną z egzekucją administracyjną prowadzoną przez ZUS w R., gdzie zbieg wystąpił na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wierzytelności w spółce (...) Sp. z o.o., gdzie ZUS dokonał zajęcia przedmiotowej wierzytelności w dniu 27 lipca 2015 roku. Nadto również w dniu 19 października 2016 r. ZUS w R. skierował kolejne zajęcia do przedmiotowej wierzytelności. W obu wypadkach zajęcia wierzytelności przez ZUS w R. zostały dokonane przed dniem 23 listopada 2016 r., tj. przed dniem sporządzenia przez oskarżoną planu podziału sumy uzyskanej w wyniku zajęcia wierzytelności w spółce (...), co wynika z postanowienia Sądu z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. akt I Co 2316/15 oraz z dnia 12 września 2016 r., sygn. akt I Co 1374/16

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej poprzez przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

odnośnie do zarzutu braku zlecenia komornikowi poszukiwania majątku przez wierzycieli i ustalenia przez oskarżoną na swoją rzecz opłaty z tytułu odnalezionego majątku w sytuacji gdy wierzyciele ZUS i US nie zlecali komornikowi poszukiwania majątku oraz że żaden majątek nie został przez komornika odnaleziony

2) mające wpływ na treść orzeczenie naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 kpk poprzez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym oraz zupełnie dowolne,

ustalone wbrew ujawnionym dowodom założenie, iż zachowanie oskarżonej w postaci dokonania niezgodnych z prawem, tj. art. 53a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. 2017.1277 tj.), czynności poprzez ustalenie na swoją rzecz w procentowym planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji z dnia 23 listopada 2016 r. opłaty z tytułu odnalezionego majątku w wysokości 22.798,91 zł w sytuacji, gdy wierzyciele, tj. Zakład Ubezpieczeń Społecznych O/R. w sprawach Km 340/15 i Km 1113/16 i Trzeci Mazowiecki Urząd Skarbowy w R. w sprawach Km 1092/16, Km 1093/16, Km 1094/16, Km 1095/16, Km 1105/16, Km 1106/16, Km 1107/16, Km 1108/16, Km 1109/16, nie zlecali komornikowi poszukiwania majątku dłużnika, żaden majątek w toku tych postępowań nie został odnaleziony, a czynności podjęte w tym zakresie były pozorne, sprzeczne z treścią art. 801⁽¹⁾ kpc i art. 801⁽²⁾ kpc w brzmieniu wówczas obowiązującym i ograniczyły się jedynie do wysłania pocztą do dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w R. żądania udzielenia wyjaśnień co do posiadanego majątku, a które to pisma nie zostały doręczone wskazanemu dłużnikowi przed wydaniem w dniu 23 listopada 2016 r. postanowienia o procentowym planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji, zaś suma podlegająca podziałowi w tym planie podziału stanowiła sumę już wcześniej zabezpieczoną w toku postępowania prowadzonego przez Komornika przy Sądzie Rejonowym Lublin Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie o sygn. akt Km 367/14, a zatem brak było podstaw prawnych i faktycznych do poszukiwania majątku

co zdaniem Sądu I Instancji miałyby wypełniać znamiona czynu zabronionego z art. 231 kk, co jest wynikiem zupełnego pominięcia faktu, że jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa, tj. Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy w swoim prawomocnym postanowieniu z dnia 2 marca 2009 r., sygn. akt II Cz 379/09 stwierdził, że wobec treści wniosku egzekucyjnego, w którym wierzyciel wskazuje tylko sposoby egzekucji, bez określania konkretnych składników majątku dłużnika, komornik jest uprawniony do zinterpretowania tego faktu jako wniosek o poszukiwanie majątku dłużnika i wezwania wierzyciela do uiszczenia opłaty stałej z tego tytułu, zaś uiszczenie opłaty z art. 53a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonywania tej czynności w sposób co najmniej dorozumiany stanowi zlecenie poszukiwania majątku dłużnika

oraz

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w swoim prawomocnym postanowieniu z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt V Cz 4277/11 stwierdził, że zlecenia poszukiwania majątku nie można rozumieć formalistycznie, a zatem wierzyciel nie musi użyć sformułowania „zlecam poszukiwanie majątku dłużnika”. Uiszczenie opłaty stałej z art. 53a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi per facta concludentia zlecenie poszukiwania majątku

oraz

identyczne stanowisko jak wyżej zajął Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim I Wydział Cywilny w swoim postanowieniu z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt I Co 613/12

a także ewentualne wadliwe potraktowanie oświadczenia wierzyciela jako wniosku o poszukiwanie majątku nie spowoduje nigdy żadnych negatywnych konsekwencji, albowiem w takim przypadku wierzyciel nie wpłaci opłaty stałej na wezwanie komornika – (vide prof. I. K., Poszukiwanie przez komornika majątku dłużnika za wynagrodzeniem, Przegląd Prawa Egzekucyjnego 2009, nr 6, str. 114)

oraz to, że wierzyciele wpłacili komornikowi (oskarżonej) opłatę za poszukiwanie majątku dłużnika, tym samym majątek, który w wyniku wyłącznych działań oskarżonej w postaci wymagalnych, szczegółowo określonych faktur, został przez nią odnaleziony, a który pozwolił na zaspokojenie roszczeń wierzycieli stał się w dalszej kolejności podstawą do ustalenia opłaty za odnalezienie majątku i zgodnie z licznym orzecznictwem w tym przedmiocie do obciążenia tymi kosztami dłużnika, a nie wierzycieli (dowód: karty rozliczeniowe akt egzekucyjnych w aktach sprawy)

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej poprzez przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

odnośnie do zarzutu żądania od wierzyciela Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. przesłania 9 oddzielnych wniosków o wszczęcie egzekucji do każdego posiadanego tytułu wykonawczego wobec dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w R.

3) mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 kpk poprzez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym oraz zupełnie dowolne, ustalone wbrew ujawnionym dowodom założenie, iż zachowanie oskarżonej w postaci dokonania niezgodnych z prawem, tj. art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. 2017, 1277 tj.), czynności poprzez żądanie od wierzyciela Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. przesłania 9 oddzielnych wniosków o wszczęcie egzekucji do każdego posiadanego tytułu wykonawczego wobec dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w R., w wyniku czego wszczęła i prowadziła postępowania egzekucyjne wobec w/w dłużnika o sygn. akt Km 1092/16, Km 1093/16, Km 1094/16, Km 1095/16, Km 1105/16, Km 1106/16, Km 1107/16, Km 1108/16, Km 1109/16, co w konsekwencji doprowadziło do obejścia ustanowionego w art. 49 ust. 1 Ustawy o komornikach sądowych i egzekucji ograniczenia opłaty stosunkowej do wysokości nieprzekraczającej trzydziestokrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, a tym samym zawyżenia na swoją rzecz opłaty egzekucyjnej w procentowym planie podziału sumy uzyskanej

z egzekucji o co najmniej 39.733 zł, w wyniku czego w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych wzrosły koszty egzekucyjne, a nadto zmniejszeniu uległa kwota do zaspokojenia roszczeń, czym działała na szkodę interesu prywatnego wierzycieli J. P. – syndyka masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z/s w S., PGE Obrót S.A. w R. i dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w R.,

co zdaniem Sądu I Instancji wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 231 kk, co jest wynikiem zupełnego pominięcia faktu, że z przepisu § 21 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych (Dz. U. Nr 266, poz. 2241 ze zm.), zgodnie z którym „Niezwłocznie po otrzymaniu pisma wszczynającego postępowanie w sprawie o egzekucję lub o zabezpieczenie albo o przeprowadzenie czynności niebędącej czynnością egzekucyjną, komornik zakłada akta, do których dołącza wszelkie pisma dotyczące tej sprawy. Dla spraw egzekucyjnych przeciwko temu samemu dłużnikowi zakłada się i prowadzi oddzielne akta. W razie połączenia spraw, w repertorium w rubryce „Uwagi” wpisuje się sygnatury akt wszystkich spraw połączonych, sygnatury te umieszcza się w prawym dolnym rogu okładki akt”, a następnie należy przywołać prawomocny wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt III SA/Wa 3024/08, w którym Sąd stwierdził, że każdy tytuł wykonawczy realizowany

jest w odrębnym postępowaniu egzekucyjnym. Również istnienie szeregu tytułów wykonawczych skierowanych do tego samego dłużnika, czy też dokonanie do majątku dłużnika jednej czynności egzekucyjnej w celu realizacji kilku tytułów wykonawczych konstatacji powyższej nie zmienia. W rezultacie do każdego ze wszczętych postępowań egzekucyjnych, zidentyfikowanego poprzez stanowiący jego podstawę tytuł wykonawczy należy podejmować osobne rozstrzygnięcie egzekucyjne, a to uzasadnia, że oskarżona była obowiązana domagać się od wierzyciela wpływu oddzielnego wniosku egzekucyjnego do każdego z otrzymanych tytułów wykonawczych, a nadto należy przytoczyć w tym przedmiocie uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt III CZP 14/15, w której Sąd Najwyższy stwierdza, że: „W razie połączenia przez komornika do łącznego prowadzenia kilku spraw egzekucyjnych, wszczętych przez tego samego wierzyciela przeciwko temu samemu dłużnikowi, na podstawie różnych tytułów wykonawczych, komornik pobiera opłatę egzekucyjną w każdej połączonej sprawie” – tym samym nie ulega wątpliwości, że w przypadku prowadzenia egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi, odrębnie na podstawie poszczególnych tytułów wykonawczych, art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji daje podstawę do pobrania opłaty egzekucyjnej w każdej sprawie oddzielnie, a co za tym idzie nie można czynić oskarżonej zarzutu, że naruszyła treść tego przepisu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej

	<p>poprzez przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;</p> <p>4) mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 poprzez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym oraz zupełnie dowolne, ustalone wbrew ujawnionym dowodom założenie, iż zachowanie oskarżonej było jej umyślnym działaniem, w sytuacji gdy prawidłowa analiza jej wyjaśnień prowadzi do wniosku, że oskarżona działała w pełnej świadomości prawidłowości podejmowanych decyzji, co wyklucza przyjęcie sprawstwa umyślnego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej poprzez przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><u>Zarzuty apelacji obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.</u></p> <p>odnośnie do zarzutu 1):</p> <p>Przedmiotowy zarzut apelacji obrońcy oskarżonej jest niezasadny. Analiza treści zarzutu nakazuje uznać, iż stanowi on w istocie bezwocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, który dokonując</p>		

wszechstronnej i zgodnej z wymogami płynącymi z przepisów art. 7 i 410 kpk oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, poczynił w następstwie tej prawidłowej oceny ustalenia faktyczne.

Sąd Okręgowy miał w polu widzenia, iż zbieg postępowań egzekucyjnych zachodzi w przypadku, gdy różne organy egzekucyjne prowadzą równocześnie przeciwko temu samemu dłużnikowi egzekucję z tych samych rzeczy, wierzytelności lub praw majątkowych. Zasadnicze zmiany wprowadzone w art. 773 przez nowelizację z 2015 r. dotyczyły wprowadzenia regulacji przewidującej, że zbieg egzekucji nie wstrzymuje czynności egzekucyjnych i odejścia od modelu rozstrzygania o zbiegu, w którym o sposobie ich dalszego prowadzenia rozstrzygał sąd. Postępowanie w tym zakresie sąd wszczywał po przedstawieniu akt przez którykolwiek z organów egzekucyjnych, który stwierdził wystąpienie zbiegu. Obecnie o dalszym prowadzeniu egzekucji przez jeden z organów egzekucyjnych rozstrzyga ustawa według określonych w niej kryteriów. Pierwszym z nich jest chwila dokonania zajęcia. W razie niemożności ustalenia, który z organów pierwszy dokonał zajęcia, do łącznego prowadzenia egzekucji właściwy jest organ, który dokonał zajęcia na poczet należności w wyższej kwocie (D. Zawistowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 773);

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy,

iż w czasie, gdy oskarżona A. K. uznała się za organ właściwy do prowadzenia łącznie egzekucji administracyjnych i sądowych obowiązywały właśnie przepisy sprzed nowelizacji kpc obowiązującej od 08.09.2016 r. O zbiegu egzekucji oraz o sposobie ich dalszego prowadzenia rozstrzygał zatem sąd. Należy mieć na względzie, iż w żadnych aktach jednostkowych Km nie ma postanowienia o istnieniu zbiegu na podstawie art. 773 kpc. Należy podkreślić, iż wówczas zbiegi nie następowały z mocy prawa. Apelujący w uzasadnieniu niniejszego zarzutu odwołuje się do okoliczności związanych z tym, iż na zaistnienie zbiegu egzekucji administracyjnej z sądowej wskazują postanowienia Sądu Rejonowego w Świdniku z dnia 16 listopada 2015 r. i 12 września 2016 r. oraz 21 kwietnia 2016 r., w ramach których Sąd w trybie nadzoru nad komornikami zobowiązał Komornika Sądowego J. K. do przekazania akt Km 367/14 i 440/16. Wskazać należy, iż okoliczności te były już przedmiotem rozważań Sądu I Instancji, który analizując je doszedł do słusznych wniosków, iż postanowienia te stanowiły jedynie zalecenia w ramach nadzoru sądu nad komornikami w trybie art. 759 § 2 kpc wobec faktu, że w egzekucjach sądowych (a nie administracyjnych) tą samą wierzytelność zajęło dwóch komorników – J. K. i A. K.. Podkreślić należy, iż postanowienia te dotyczyły jedynie kwestii rozstrzygnięcia, który z organów egzekucji sądowej – komornik J. K., czy też komornik A. K. jest właściwy. Ponadto, inaczej winno brzmieć postanowienie rozstrzygające zbieg, o którym mowa w art. 773 kpc, a inaczej brzmi postanowienia

wydane w trybie nadzoru. Dlatego też okoliczności te nie mogą świadczyć o tym, iż w prowadzonych przez oskarżoną postępowaniach egzekucyjnych wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej prowadzonej przez ZUS R. oraz przez Naczelnika III Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. z egzekucją sądową prowadzoną przez oskarżoną oraz z postępowaniem prowadzonym przez komornika sądowego J. K..

Odnosząc się do argumentu związanego z istnieniem zbiegu co do rachunku bankowego wskazać należy, iż Sąd I Instancji zauważył, iż zbieg możliwy był jedynie co do rachunku bankowego. Oskarżona prowadziła jednak egzekucję z różnych praw i składników majątkowych. A. K. prowadziła każdą z egzekucji wobec dłużnika (...) Sp. z o.o. w R. co do różnych praw majątkowych i tak odpowiednio w sprawie Km 340/15 na rzecz ZUS R. z licytacji ruchomości i z rachunku bankowego, w sprawie Km 1092/16, Km 1093/16, Km 1094/16, Km 1095/16, Km 1105/16, Km 1106/16, Km 1107/16, Km 1108/16 i Km 1109/16 z odnalezionego majątku i wierzytelności, w sprawie Km 1113/16 na rzecz ZUS z wierzytelności, w sprawie Km 1072/16 z wierzytelności zabezpieczonych przez J. K., w sprawie 1098/16 na rzecz (...) z odnalezionego majątku i wierzytelności. Powyższe powodowało, że komornik A. K. nie mogła prowadzić w zbiegu egzekucji sądowych i administracyjnych, jak już zostało to bowiem wskazane, zbieg może dotyczyć tylko tego samego prawa majątkowego lub przedmiotu.

Odnosząc się do argumentów obrońcy związanych z tym, iż wobec możliwości zaistnienia zbiegu co do rachunku bankowego, mając na względzie, iż w obowiązującym wówczas stanie prawnym, jak wskazuje sam obrońca, kwestia rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej poddana była kognicji sądów rejonowych, wskazać należy, iż w aktach sprawy brak jest przecież rozstrzygnięcia wydanego w trybie art. 773 kpc. Obrońca istnienie takiego rozstrzygnięcia domniemuje na podstawie treści postanowień, w których podjęte zostały decyzje o przekazaniu w celu dalszego prowadzenia egzekucji A. K.. Obrońca argumentuje, iż takie sformułowanie wskazuje, że w sprawie nastąpił zbieg egzekucji, nawet jeżeli nie zostało to wyrażone wprost. Ze stanowiskiem takim nie sposób się zgodzić. Rozstrzygając w ówczesnym stanie prawnym o zbiegu egzekucji, sąd postanawiał, jakie już dokonane czynności egzekucyjne pozostają w mocy. Sąd pozostawiał w mocy dokonane zajęcia składników majątku dłużnika, a co do pozostałych czynności – pomijał te, które po powierzeniu łącznego prowadzenia obu egzekucji jednemu z organów egzekucyjnych stały się zbędne, gdyż zostały już dokonane w trybie, w którym obie egzekucje będą dalej łącznie prowadzone (A. Adamczuk [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, wyd. II, red. M. Manowska, Warszawa 2013, art. 773). Brak jest podstaw do uznania zasadności stanowiska obrońcy o jakoby domniemaniu powstania zbiegu egzekucji, zwłaszcza, iż o tym decydował sąd, wydając w tym zakresie odpowiednie

postanowienie. O tym, iż zbieg ten w realiach niniejszej sprawy nie istniał rzeczowo wskazał Sąd I Instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a argumentacja obrońcy wobec treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie może się ostać;

odnośnie do zarzutu 2):

Przedmiotowy zarzut apelacji obrońcy oskarżonej jest niezasadny. Analiza treści zarzutu nakazuje uznać, iż stanowi on w istocie bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, który dokonując wszechstronnej i zgodnej z wymogami płynącymi z przepisów art. 7 i 410 kpk oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, poczynił w następstwie tej oceny prawidłowe ustalenia faktyczne.

Okoliczności podnoszone przez obrońcę w kontekście zarzutu braku zlecenia komornikowi poszukiwania majątku przez wierzycieli i ustalenia przez oskarżoną na swoją rzecz opłaty z tytułu odnalezionego majątku w sytuacji, gdy wierzyciele ZUS i US nie zlecali komornikowi poszukiwania majątku oraz że żaden majątek nie został przez komornika odnaleziony były już przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu I Instancji i wyciągnięte przez Sąd Rejonowy w tym zakresie wnioski, mimo treści zarzutu obrońcy, Sąd Okręgowy całkowicie podziela. Jak słusznie zauważył Sąd I Instancji, w każdej ze spraw z wniosku Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. oskarżona A. K. pobrała zaliczki na poszukiwanie majątku i podobnie w przypadku wierzyciela ZUS, a następnie w planie podziału ustaliła opłatę za poszukiwanie

majątku w kwocie 22.798,91 złotych. Sąd Rejonowy miał jednocześnie w polu widzenia, co podnosi obrońca oskarżonej, iż w 2016 r. stan prawny w tym zakresie uregulowany był odmiennie niż obecnie, jednak również konfrontując postępowanie oskarżonej z obowiązującymi wówczas przepisami art. 801⁽¹⁾ kpc i art. 801⁽²⁾ kpc postępowanie oskarżonej nie sposób uznać za prawidłowe. W obowiązującym wówczas stanie prawnym, jeżeli wezwanie komornika do złożenia przez dłużnika wykazu majątku oraz zastosowane w tym celu środki przymusu przewidziane w art. 801 nie przyniosły skutku, wierzyciel mógł zlecić komornikowi poszukiwanie majątku dłużnika. Wniosek złożony przed wyczerpaniem czynności, o których mowa w art. 801, podlegał oddaleniu (T. Ereciński, H. Pietrzkowski [w:] T. Ereciński, H. Pietrzkowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V, Warszawa 2016, art. 801(2)). Zatem wnioski o poszukiwanie majątku dłużnika złożone przed wyczerpaniem wskazanych wyżej czynności, czyli złożone już we wniosku egzekucyjnym, powinny zostać przez komornika oddalone, ewentualnie, mogłyby być wpisane warunkowo według poglądów doktryny na wypadek, gdyby nie udało się zdobyć od dłużnika informacji o majątku. Reasumując, podkreślić należy, iż obowiązujące wówczas przepisy umożliwiały komornikowi A. K. poszukiwanie majątku wyłącznie na wniosek wierzyciela i to dopiero kiedy środki przymusu okazałyby się bezskuteczne. W przedmiotowych egzekucjach takich wniosków wierzyciel Trzeci Mazowiecki Urząd

Skarbowy w R. nie złożył, a poszukiwanie majątku stanowiło inicjatywę komornik A. K.. W takim stanie rzeczy za niezasadną uznać należy argumentację podniesioną w uzasadnieniu apelacji przez obrońcę oskarżonej, jakoby uiszczenie opłaty z art. 53a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonywania tej czynności w sposób co najmniej dorozumiany stanowiło zlecenie poszukiwania majątku dłużnika. Nawet jeżeli uznamy słuszność takiego stanowiska, to w realiach niniejszej sprawy nie ma to wpływu na ocenę prawnokarną zachowania oskarżonej, która postępując zgodnie z brzmieniem obowiązujących wówczas przepisów powinna oddalić wnioski o poszukiwanie majątku dłużnika złożone przed wyczerpaniem wskazanych wyżej czynności. Komornik A. K. nie tylko wniosków tych nie oddaliła (ponieważ de facto wnioski takie nie zostały przez wierzycieli złożone, ale wezwiała wierzycieli do uiszczenia opłaty stałej z tytułu wniosku o poszukiwanie majątku dłużnika. Reasumując, w sytuacji braku takich wniosków ze strony wierzycieli komornik nie powinna zatem podejmować czynności związanych z wezwaniem ich do uiszczenia opłaty stałej z tytułu wniosku o poszukiwanie majątku dłużnika, a gdyby nawet uznać, iż wnioski takie w sposób dorozumiany zostały przez wierzycieli złożone, powinny one zostać przez komornik oddalone.

Odnosząc się do kwestii pozorności poszukiwania majątku przez oskarżoną, Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie ustalenia Sądu I Instancji, których to argumentacja obrońcy nie jest w stanie w żaden sposób podważyć, iż w

każdej z prowadzonych spraw (Km 1092/16, Km 1093/16, Km 1094/16, Km 1095/16, Km 1105/16, Km 1106/16, Km 1107/16, Km 1108/16 i Km 1109/16) komornik A. K. wykonywała tożsame czynności, ograniczające się do zażądania zaliczki na poszukiwanie majątku w kwocie 83,85 zł, zażądała wyjaśnień od dłużnika i wysłała wezwania do zapłaty, w sytuacji gdy podstawą każdej z egzekucji była jedynie wierzytelność zabezpieczona w sprawie Km 340/15. W żadnej ze spraw komornik A. K. faktycznie nie poszukiwała majątku, uznać je zatem należało jedynie za pozorne. Wysłane do dłużnika A. S. 7 i 8 listopada 2016 r. pisma z żądaniem udzielenia informacji, jaki majątek on posiada, mimo braku wniosku w tym zakresie ze strony wierzyciela Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. stanowiło potwierdzenie wykonywanych rzekomo przez oskarżoną czynności poszukiwania przez nią majątku, jedynie na potrzeby naliczenia sobie odpowiednich opłat za te czynności, powielane sztucznie w każdej ze spraw prowadzonych na rzecz tego wierzyciela. Komornik dzieliła na rzecz wierzycieli jedynie kwotę zabezpieczoną w postępowaniu Km 367/14, następnie zajęta w sprawie Km 340/15. Ponadto, wskazane wezwanie zostało podwójnie awizowane, a podział sumy z egzekucji nastąpił jeszcze przed awizowaniem tych wezwań, co potwierdza ich pozorność i brak zainteresowania odpowiedzią dłużnika. W zakresie wniosków wierzyciela ZUS oddział R. o przeprowadzenie egzekucji z trzech tytułów wykonawczych wystawionych w dniu 19 października 2016 r. wobec dłużnika (...) Sp. z o.o. wskazać należy, iż w

tej sprawie we wniosku wierzyciel ZUS wniósł o prowadzenie egzekucji z wierzytelności. Komornik zażądała zaliczki na poszukiwanie majątku, nie sposób jednak uznać, ażeby faktycznie go poszukiwała, skoro postępowania z wniosku wierzyciela ZUS prowadzone było od 14 listopada 2016 r. pod sygnaturą akt Km 1113/16 i również 14 listopada 2016 r. komornik zajęła wierzytelność zabezpieczoną w sprawie Km 340/15. Czynności wykonane przez komornik A. K. w niniejszym postępowaniu tożsame były z podjętymi w sprawach prowadzonych z wniosków wierzyciela Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R..

Ustosunkowując się do podniesionego przez Apelującego argumentu, iż Sąd I Instancji w swoim uzasadnieniu przyznaje, że oskarżona jeździła do B., gdzie zajęła maszyny i należności z faktur, wskazać należy, iż owszem, Sąd I Instancji wskazał na te okoliczności, zarazem jednak wskazane zostało, iż zajęcia te nie były przedmiotem podziału w planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji, a tylko suma zabezpieczona wcześniej przez komornika J. K., czynności tych nie sposób zatem brać pod uwagę przy ustaleniach faktycznych wskazanych w zarzutach;

odnośnie do zarzutu 3):

Przedmiotowy zarzut apelacji obrońcy oskarżonej również nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza treści zarzutu nakazuje uznać, iż stanowi on w istocie bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, który dokonując wszechstronnej i zgodnej z

wymogami płynącymi z przepisów art. 7 i 410 kpk oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, poczynił w następstwie tej prawidłowej oceny ustalenia faktyczne.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I Instancji na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prawidłowo przyjął, iż żądanie od wierzyciela Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. przesłania dziewięciu oddzielnych wniosków o wszczęcie egzekucji do każdego posiadanego tytułu wykonawczego, wystosowane było celem obejścia przepisu z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji. W uzasadnieniu przyjętej kwalifikacji prawnej wyroku Sądu I Instancji Sąd ten dokonał szczegółowych wyliczeń (k. 2630v-2631 akt sprawy), z których niezbicie wynika, iż wyliczając opłatę od poszczególnych spraw Km oskarżona mogła ustalać opłatę na poziomie 15%, gdyż nie przekraczało to kwoty maksymalnej, natomiast gdyby oskarżona prowadziła egzekucję łącznie do wszystkich tytułów nie mogłaby wówczas wyegzekwować 15% opłaty, gdyż opłata ta przekroczyłaby wówczas ustawowy próg. Ustalenia te potwierdzają zeznania świadka M. S., z których to wynika, iż pomysłem komornik A. K. było to, aby sporządzane były oddzielne wnioski do każdego tytułu. Podkreślić należy, iż dotychczas wierzyciel nie spotkał się z taką praktyką.

Zarówno Sąd I Instancji, jak i Sąd Odwoławczy miał w polu widzenia treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

20 grudnia 2005 r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych (Dz. U. z 30 grudnia 2005 r.). Sąd miał na uwadze powoływaną przez Apelującego, a oferowaną przez § 21 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia możliwość połączenia prowadzonych spraw i wpisania połączenia w uwagach. Ponadto, zarówno Sąd I Instancji, jak i Sąd Odwoławczy miał w polu widzenia treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2015 r., sygn. III CZP 14/15, której teza stanowi o tym, iż w razie połączenia przez komornika do łącznego prowadzenia kilku spraw egzekucyjnych, wszczętych przez tego samego wierzyciela przeciwko temu samemu dłużnikowi, na podstawie różnych tytułów wykonawczych, komornik pobiera opłatę egzekucyjną w każdej połączonej sprawie. Wysokość opłaty pobranej na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji w sprawie, w której komornik wyegzekwował świadczenie przy zastosowaniu różnych sposobów egzekucji, nie może być wyższa niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W uzasadnieniu uchwały wskazane jednak zostało, że w postępowaniu egzekucyjnym, podobnie jak w procesie, obowiązuje zasada dyspozycyjności i to od woli wierzyciela zależy sposób prowadzenia egzekucji. Może on zatem wszcząć odrębnie egzekucję na podstawie każdego z tytułów wykonawczych, którym dysponuje. W realiach niniejszej sprawy to komornik A. K. zabiegała, aby wierzyciel Trzeci Mazowiecki Urząd Skarbowy w R. sporządził

oddzielne wnioski do każdego tytułu. Dla wierzyciela była to sytuacja nietypowa.

Nie ulega wątpliwości, że w przypadku prowadzenia egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi, odrębnie na podstawie poszczególnych tytułów wykonawczych, art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji daje podstawę do pobrania opłaty egzekucyjnej w każdej sprawie oddzielnie. Należy jednak podkreślić, co miał już na względzie Sąd I Instancji, że połączenie spraw egzekucyjnych do łącznego prowadzenia zasadniczo nie zmienia zasady pobierania opłat egzekucyjnych w sprawie. Połączenie spraw egzekucyjnych jest bowiem zabiegiem procesowym, który nie pozbawia spraw połączonych ich odrębności i samodzielności. Pobieranie przez komornika opłaty egzekucyjnej w pełnej wysokości we wszystkich sprawach egzekucyjnych połączonych do wspólnego prowadzenia budzi zastrzeżenia w świetle zasady nakazującej powiązanie wysokości opłat egzekucyjnych z nakładem pracy komornika. Jak zostało to już wskazane w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, na potrzebę uwzględniania tego rodzaju zależności wielokrotnie zwracano uwagę w judykaturze. Komornik powinien uwzględnić zakres czynności oraz nakład pracy ustalając wysokość opłat egzekucyjnych w każdej z połączonych spraw. W przypadku wadliwego ustalenia przez komornika wysokości opłaty egzekucyjnej, gdy jej wysokość jest nadmierna w relacji do nakładu pracy komornika, istnieje możliwość złożenia przez wierzyciela

i dłużnika wniosku do sądu o obniżenie wysokości opłaty stosunkowej. Należy mieć jednak na względzie realia niniejszej sprawy, gdzie sprawy prowadzone były oddzielnie, przy powielaniu tożsamyh czynności. Uznać należy słuszność wniosków powziętych przez Sąd Rejonowy, iż taki sposób działania oskarżonej A. K. wskazuje, iż oskarżona dążyła do ustalenia takiego kręgu wierzycieli i do dokonania takich czynności, by generować dla siebie koszty egzekucji.

odnośnie do zarzutu 4):

Nie sposób również uwzględnić ostatniego z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się błędów w zakresie dokonanej przez Sąd I Instancji oceny strony podmiotowej działania oskarżonej A. K. poprzez przyjęcie jej umyślności w zakresie popełnionego czynu. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I Instancji oceniając całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego prawidłowo uznał, iż oskarżona działała z góry powziętym zamiarem. Oskarżona A. K. wykorzystwała swoje uprawnienia funkcjonariusza publicznego by dążyć do osiągnięcia korzyści majątkowej. Chronologia wydarzeń wskazuje na działanie oskarżonej w bezpośrednim zamiarze. Od 25 października 2016 r., po przejęciu kwoty z depozytu, oskarżona od wszczęcia egzekucji na wniosek syndyka prowadzonej pod sygn. akt Km 1072/16 dążyła do ustalenia takiego kręgu wierzycieli i do dokonania takich czynności, by generować dla siebie nadmierne koszty egzekucji. W każdej ze spraw

z wniosku Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. oskarżona pobrała zaliczki na poszukiwanie majątku, podobnie jak u wierzyciela ZUS, następnie w planie podziału ustaliła opłatę za poszukiwanie majątku w kwocie 22.798,91 złotych. Komornik nie realizowała jednak faktycznych czynności poszukiwania majątku, czynności te były jedynie pozorne i ograniczały się do zajęcia wierzytelności z depozytu zabezpieczonego w sprawie Km 340/15, zatem czynności poszukiwania majątku były jedynie pozorowane w celu wygenerowania zysku w postaci opłat za poszukiwanie majątku. Należy mieć na względzie, iż jak zostało to już uprzednio wskazane, ze zgromadzonych dowodów wynika, iż zamiarem komornik A. K. było, aby sporządzić oddzielne wnioski na każdy tytuł. Wierzyciel dotychczas nie spotkał się z taką praktyką. Okoliczność ta również potwierdza, iż oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Należy mieć na względzie, iż swoimi działaniami oskarżona A. K. działała na szkodę interesu prywatnego J. P. – syndyka masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, (...) w R. i dłużnika (...) Sp. z o.o. z/s w R.. Na skutek działań komornik A. K. syndyk i (...) nie otrzymali nic w planie podziału, mimo iż byli uprawnieni, a nadto w toku prowadzonych postępowań wzrosły koszty egzekucyjne, a zmniejszeniu uległa kwota do zaspokojenia roszczeń. W takim stanie rzeczy brak jest podstaw do uwzględnienia ostatniego z zarzutów obrońcy oskarżonej. Całokształt i chronologia działań podejmowanych przez oskarżoną wskazują na jej bezpośredni zamiar

popelnienia czynu zabronionego. Stanowiska tego nie zmienia okolicznosc, iz z wyjasnień oskarzonej wynikać miało, iz podejmowała ona czynności w przeświadczeniu, iz są one zgodne z obowiązującymi przepisami. Obrońca oskarzonej uzasadnienie ostatniego z zarzutów odwoławczych opiera na dokonaniu przez Sąd I Instancji błędnej, jego zdaniem, oceny dowodu z wyjasnień oskarzonej. Sąd I Instancji ocenil dowód z wyjasnień oskarzonej zgodnie z dyrektywami plynącymi z treści przepisu art. 7 kpk i w tej części odmówil nadania im waloru wiarygodności, jako iz wyjasnienia oskarzonej w tej części sprzeczne są z pozostałym zgromadzonym w sprawie materialem dowodowym. Podkreślić należy, iz dowód z wyjasnień oskarzonej A. K. został poddany starannej ocenie Sądu Rejonowego i ocena ta nie budzi zastrzeżeń Sądu Odwoławczego. Z tych wszystkich względów również ostatni z zarzutów apelacji obrońcy oskarzonej uznać należy za bezzasadny.

Wniosek

o zmianę zaskarzonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarzonej A. K.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # **niezasadny**

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

wobec niezasadności zarzutów apelacji obrońcy, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, II Wydział Karny z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. II K 885/18	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd odwoławczy, na podstawie art. 634 kpk oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 663) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) zł tytułem wydatków postępowania. Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4180 (cztery tysiące sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za II instancję.

7. PODPIS